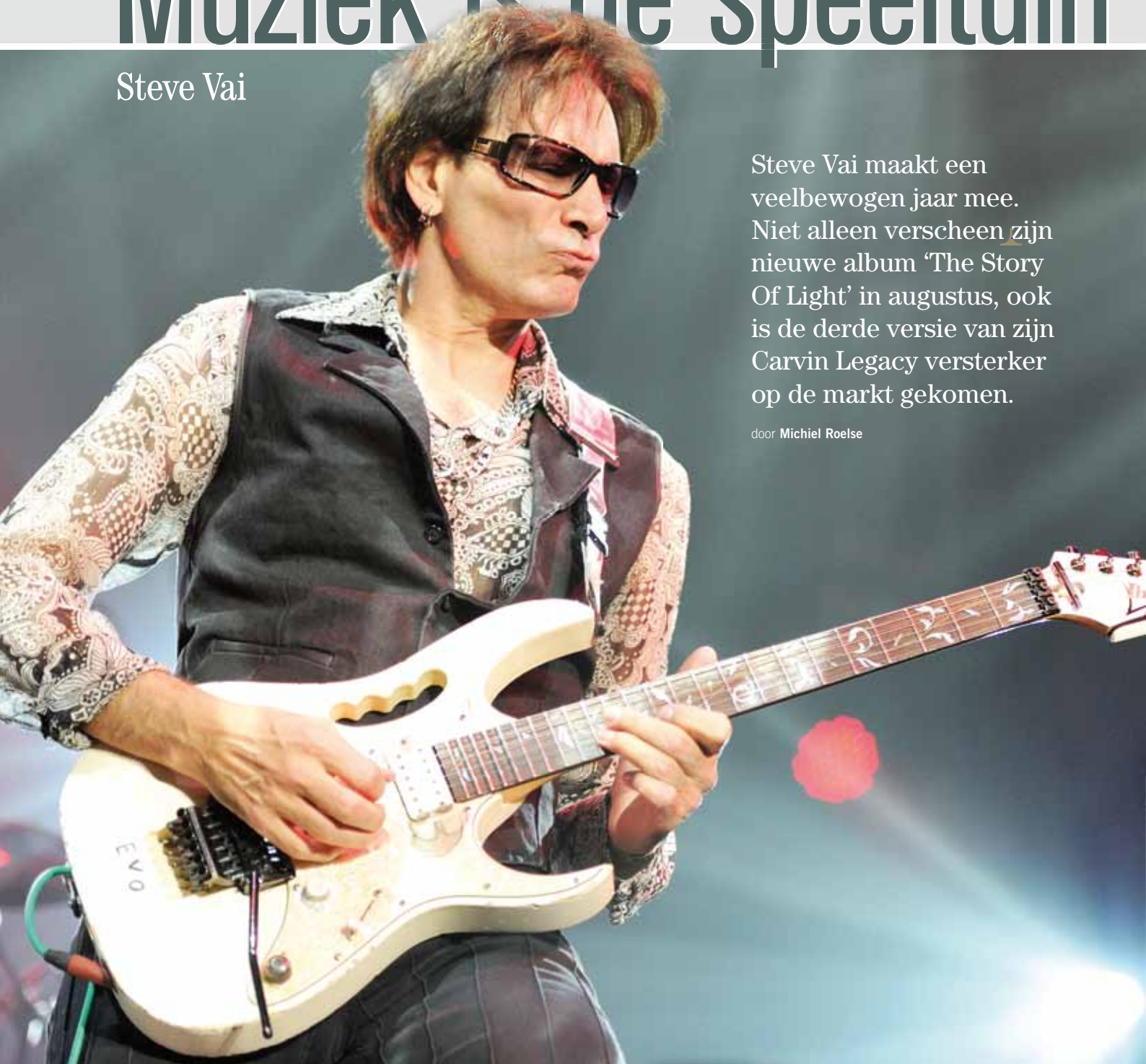


“Muziek is de speeltuin

Steve Vai



Steve Vai maakt een veelbewogen jaar mee. Niet alleen verscheen zijn nieuwe album ‘The Story Of Light’ in augustus, ook is de derde versie van zijn Carvin Legacy versterker op de markt gekomen.

door Michiel Roelse

‘**T**he Story Of Light’ verschijnt zeven jaar na ‘Real Illusions: Reflections’ uit 2005 en is Vai’s negende studioalbum als soloartiest. Het is een ijzersterke plaat geworden, met de vertrouwde elementen als de majestueuze opener, de wunderschone ballad als zevende track, de terugkeer van de

zevensnarige JEM en... een gospelkoor.

Steve Vai: “Ik ben erg blij met ‘The Story Of Light’. Het is een album zoals ik er al meer heb gemaakt, alleen ben ik als artiest rijper en is mijn visie wat breder geworden. Dat kan ook niet anders omdat ik in mijn leven steeds meer ervaringen opdoe die ik meeneem in mijn muziek. Gelukkig ben ik niet afhankelijk van hitsingles en kan ik helemaal mijn eigen gang

gaan. Dat hoor je ook wel terug in mijn muziek! Wat dat betreft is dit album weer iets meer gedurfd dan het vorige.”

Wij spraken Steve Vai voorafgaand aan de G3 show die hij in juli deed met Joe Satriani en Steve Morse in de Heineken Music Hall in Amsterdam.

Een van de tracks op je nieuwe album heet *No More Amsterdam* en toch zitten we hier...

voor mijn verbeelding”

“Ik was al bang dat je daar over zou beginnen. Als je naar de song luistert, hoor je wel dat het niet gaat over waar je denkt dat het over gaat. Bovendien heb ik de tekst niet zelf geschreven. Ik had de muziek al, maar de tekst wilde maar niet vlotten. Alleen de eerste regel: The more I see, the less I know... verder kwam ik niet. Daarom heb ik Aimee Mann, die ik nog van Berklee ken en een vriendin is van mijn vrouw, gevraagd.

“Achter ‘The Story Of Light’ zit een concept, dat verspreid is over verschillende van mijn albums. In dit deel van het verhaal gaan men-

“Ik vond de blues als kind al erg voorspelbaar”

sen naar een meer waar ze in de weerspiegeling van het water verschillende aspecten van hun persoonlijkheid zien. Een man ziet in het water het beeld van zijn beschermengel en hij beseft dat deze al zijn hele leven de zaken in balans heeft gehouden. Daar moest de tekst over gaan. Ik weet best dat Amsterdam meer is dan alleen datgene waar het in het buiten-

land bekend om is. Nederland is erg belangrijk voor me en ik zou mijn trouwe fans daar nooit beledigen.”

Die trouwe fans krijgen het weer aardig voor de kiezen, ditmaal met een heus gospelkoor in *John The Revelator*...

“Als artiest wil je muziek creëren die voortkomt uit ideeën die je raken. De oude versie van *John The Revelator* van Blind Willie Johnson pakte me en ik hoorde er in gedachte ogenblikkelijk zwaar gitaarwerk bij. Op internet kwam ik nog een uitvoering tegen van een highschoolkoor, met een ongelooflijk vocaal

>>

Filosofai: we creëren onze eigen realiteit

Steve Vai's muziek is nauw verbonden met zijn manier van denken en je kunt de een niet los van de ander zien. Hij praat dan ook veel liever over filosofie dan over welke snaren hij gebruikt. In het kort is dit Steve's idee: “Wat we voelen is een weerspiegeling van wat we denken en niet andersom. Als je je bijvoorbeeld verdrietig voelt, komt dat omdat je verdrietige gedachten hebt. Dus als je je anders wilt voelen, moet je je gedachten veranderen. Dat werkt door in de muziek: gedachten zorgen voor emoties en emoties komen naar buiten in je muziek. Onze gedachten zetten zich voort in de realiteit waarin we leven. Als je continu klaagt over een verbroken relatie, of over wat iemand je heeft aangedaan, geef je dat vaste vorm in je leven. Daar doe ik niet aan mee. Je zult geen enkele song op mijn albums vinden die over mijn ellende gaat, want ik wil dat niet in mijn leven. Veel mensen zeggen: als je die emoties uit, dan ben je er vanaf. Dat is niet zo, je geeft ze juist een vaste vorm. Je wordt wat je denkt. “Muziek is de speeltuin voor mijn verbeelding, waar ik kan alles kan doen wat ik wil, net als ieder ander trouwens. Mijn muziek begint vaak met een mentaal beeld van hoe een track moet worden. Dat beeld maakt me enthousiast en dat moet ook omdat dat enthousiasme ervoor zorgt dat je een track afmaakt. Het gaat mis zodra je gaat twijfelen en denkt aan alle redenen waarom het niet zou lukken. Bijvoorbeeld dat je niet genoeg weet over muziek opnemen, over de kritiek die je zult krijgen, of het te conventioneel is of juist niet, of je wel tijd, geld en talent genoeg hebt. Schuif dat allemaal aan de kant en richt je op je enthousiasme, en de rest komt goed, echt waar.’





Vai's Legacy

Steve Vai kwam in contact met Carvin toen hij rond 1980 naar Californië verhuisde en met Frank Zappa ging spelen. Zij gaven hem zijn eerste X100 versterker met twee 4x12 luidsprekerkasten en hij gebruikte die set-up jarenlang. Na omzwervingen langs andere versterkermerken keerde hij eind jaren '90 terug bij Carvin.

Wat zocht je in een signatureversterker?

"Ik was op zoek naar een sound die precies bij me paste – dat doet elke artiest. Voor mij is dat een vloeiend, vriendelijk en toch krachtig geluid. Ik heb jarenlang Marshalls gebruikt, maar als je instrumentale gitaarmuziek speelt is het laatste wat je wilt mensen een hele show blootstellen aan een schurend, scherp geluid."

En zo kreeg de eerste Legacy vorm...

"Ik heb me stevig verdiept in hoe een buizenversterker werkt en hoe verschillende buizen klinken. Ook leerde ik dat een handgemaakte versterker wel duurder, maar ook beter is. Het mooie van Carvin is dat ze waar voor het geld kunnen leveren omdat het een familiebedrijf is. Die eerste versterker sprak me aan en dat werd de Legacy I."

En hoe ontstond daaruit de Legacy II?

"Ik was erg tevreden met de Legacy I, maar omdat we constant op zoek waren naar wat beter kon besloten we een nieuwe versie te maken met een hele nieuwe gainstructuur. Dat was oké, alleen verlangden mijn oren na een paar jaar terug naar de vertrouwde Legacy I."

En nu is daar de Legacy III...

"Soms weet je pas wat je wilt als je de strijd echt aangaat. Al klinkt je versterker in de repetitieruimte nog zo goed, dat wil niet zeggen dat hij dat op elk podium waar je komt ook doet. Met andere woorden, consistentie is een van de redenen voor de Legacy III."

Wat is het hart van een gitaargeluid?

"Ik heb ontdekt dat je geluid in je hoofd zit en niet in de spullen die een ander misschien gebruikt. Ik zat een keer in mijn studio met mijn gitaar en mijn hele set-up van versterker en effecten, toen Eddie Van Halen binnenkwam. In die tijd trokken we veel met elkaar op. Hij pakte mijn gitaar om iets te laten horen waar hij aan werkte en het klonk 100 procent als Eddie Van Halen! Toen werd me duidelijk dat zijn geluid in zijn handen en in zijn hoofd zit." (Simon Bradley)

kind al erg voorspelbaar. Iedereen zegt: de blues is het hart en de ziel van de muziek! Dat hoor ik niet; de blues is makkelijk te reproduceren als je weet hoe je je een snaar op moet drukken. Ik hoor echte muzikale expressie bij sommige oude bluesmannen, maar ook bij sommige rockers of in andere genres. Geef mij maar Blind Willie Johnson of luister naar 'The Anthology Of American Folk Music', een 4cd set met de eerste Americana. Die mensen dachten niet aan indruk maken op anderen, zij zongen gewoon hun leven.

"Ik heb daarom nooit blues gespeeld, maar al mijn gitaarwerk komt voort uit dezelfde emoties die ook achter de blues zitten. Dus in de solo voor *John The Revelator* doe ik wat voor mij natuurlijk is, ook al is het niet wat mensen verwachten van een solo in een gospelblues. Hoe saai zou het zijn als ik dat wel zou doen!"

Dat is een van de vele dingen waardoor jij je onderscheidt van andere, doorsnee gitaristen...

"Er is niets mis met doorsnee gitaar spelen, als je je daar prettig bij voelt. Het gaat er om dat je uitvindt wat jôu het meest aanspreekt. Als jij niets liever wilt dan klinken als Jimi Hendrix, Yngwie Malmsteen of Joe Satriani, dan moet je dat vooral doen. Toen ik jong was had ik veel respect voor de gitaristen wier solo's en riffs ik leerde: Jimmy Page, Hendrix, Blackmore. Als ik ging spelen zei een stemmetje in mij: als je een Led Zeppelin-song speelt, moet je dat zo precies mogelijk na spelen, maar als je zelf iets schrijft, mag het niet op iets van anderen lijken. Ik was toen dertien, veertien en zat in mijn eerste bandjes. En toen ik mezelf ontwikkelde op gitaar ging ik altijd – zoals ik dat noemde – op jacht naar de schat. Zodra ik iets in mijn spel vond dat niet op mijn voorbeelden leek, koesterde ik dat en ontwikkelde ik het zover mogelijk. Zo ging ik op zoek naar mezelf."

"Niets is te conventioneel voor een Steve Vai-album"

Ik moest heel even aan Jeff Beck denken toen ik *Mullach A'Sí* van je nieuwe album hoorde, een folkachtige song waar je wat dingen doet die ik nooit eerder van je heb gehoord...

"Dat beschouw ik als een compliment. Jeff Beck is wat mij betreft de meester van die stijl, hij is een van de zeldzame gitaristen met een volstrekt uniek, eigen geluid. *Mullach A'Sí* is een Keltisch slaapliedje – ik luister graag naar Keltische muziek. Als je die track beluistert heb je geen idee hoe moeilijk het voor me was om het zo te spelen. Die specifieke frasering met al die nuances, dat zit niet van nature in me. Ik werkte net zolang aan elke frase tot het perfect was. Ik vind volksmuziek interessant omdat veel van die muzikanten geen idee hebben wat er verder in de wereld te koop is aan muziek. Hun frasering en hun gevoel voor melodie en harmonie zijn daarom volstrekt uniek. Ik luister daar graag naar als ik iets nieuws aan mijn gitaarspel wil toevoegen.

"De zevende track van mijn albums is meestal de climax, met veel snelle licks, en ik vroeg

>> arrangement. Dat hoorde ik als tweede deel. Het idee was zo krachtig dat ik er wel iets mee moest doen. En als je mijn andere albums kent weet je dat er veel verschillende stijlen op staan. Luister maar naar *Flexible*, hoe vergelijk je *The Attitude Song* met *Little Green Men*? Als je een beetje verstand hebt zet je zulke dingen niet op één album. Ik luister graag naar gospel en het kan me niet schelen als iets te conventioneel lijkt voor een Steve Vai-album. Het enige waar ik niet van houd is genre-specifieke muziek, dus muziek die probeert precies

binnen een bepaald stilistisch format te passen. Daar doe ik niet aan mee."

Volksmuziek

Zit er daarom geen enkele blue note in je solo op de Blind Willie Johnson-cover?

"De meeste mensen vinden dat je moet klinken als Stevie Ray Vaughan of BB King als je blues speelt, alleen heeft die muziek me nooit geraakt. Ik waardeer het wel en Stevie was natuurlijk geweldig, maar ik vond blues als



“Je zult geen enkele song op mijn albums vinden die over mijn ellende gaat”

me af wat ik deze keer zou doen. Snel spelen wilde ik niet meer, daar ben ik helemaal op uitgekeken.”

Concurrentie

Op een of andere manier lijkt jij een nauwere band te hebben met je gitaar dan de rest van ons...

“Ik probeer met elke stap in mijn carrière dichterbij de gitaar te komen. Dat lukt niet altijd. Soms zit je gewoon niet in het moment en is die verbinding met je instrument er niet of niet helemaal. Als je in het moment zit, dan

bestaat er geen tijd – dan ben je in het nu. Verleden en toekomst zijn sowieso creaties van je brein. Mijn doel is meer en meer in het moment te zijn. Als dat niet lukt gaan mijn vingers de bekende patronen opzoeken. Ik ben best goed hoor, op de automatische piloot. Maar ik kan pas creatief zijn als ik in het moment zit en mijn ego niet meer bestaat.”

Met G3 gaat het vooral om de show. Hoe moeilijk is het om binnen dat format echt creatief te zijn?

“Elke gelegenheid die je krijgt om creatief te zijn, is een gelegenheid om in het moment te zijn. G3 is een prima mogelijkheid voor mij om mijn wat simpelere muziek te spelen, met een paar geweldige gitaristen. Als ik zie dat ze hun grenzen verleggen, wil ik ook mijn grenzen verleggen. Als je hen ziet als concurrentie doe je je zelf te kort en je creativiteit ook.”

Je maakt mij niet wijs dat jullie onder-

ling geen enkele concurrentie voelen...

“Ik heb moeten leren leven met het feit dat ik een enorm ego heb. Een deel van mij wil nog steeds geaccepteerd worden, bewonderd zelfs. Toen ik jong was, wilde ik eerlijk gezegd maar één ding: de beste zijn. Gaandeweg realiseerde ik me dat het een val was. Wat dat betreft heb ik veel geleerd van Joe Satriani. Ik heb geleerd nederig te zijn en mijn verlangen om de beste te worden is veranderd in een verlangen om mijn potentieel maximaal te benutten, om de beste te zijn die ik kan zijn.” G



Uitgebreide achtergrondinformatie, video's en een Spotify-playlist op www.gitarist.nl/extra



Bekijk de video in de Digitale Editie

Gitarist
DIGITAAL

